

“DEMOCRÀCIA SOVIÈTICA”¹

Lev Trotski

10 de febrer de 1935

---

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: ““Democràcia soviètica””, en, *Escritos*, tomo VI, volum 1, Editorial Pluma, Bogotà, 1976, pp. 284-285.

Per tal de contrarestar d'alguna manera la repulsiva impressió creada per la forma en què Stalin, amb el pretext de combatre el terrorisme, es comporta amb els seus adversaris polítics, s'ha donat molta publicitat a una gran reforma democràtica: s'ha concedit als camperols de les granges col·lectives, com a membres d'una societat socialista, els mateixos drets electorals que als obrers industrials. Els lacais entonen al·leluia sobre l'entrada en el regne de la genuïna democràcia (però què hi havia ahir?).

La desigualtat de drets electorals entre obrers i camperols té les seues raons socials. La dictadura del proletariat en un país camperol trobà la seua necessària i franca expressió en els drets electorals dels obrers. La *desigualtat* de drets pressuposava, siga com siga, l'*existència* de drets. El sistema soviètic donava als treballadors una real possibilitat de decidir els destins del país. El poder polític es concentrava en el partit d'avantguarda. El partit estava sempre sotmès a la pressió de les masses a través dels soviets i dels sindicats. Gràcies a aqueixa pressió la burocràcia soviètica es mantenia subordinada al partit.

És una insensatesa total suposar que els camperols han assolit de reeducar-se totalment en dos o tres anys de col·lectivització. L'antagonisme entre la ciutat i l'aldea encara serva tota la seua aspror. Avui encara és inconcebible la dictadura sense l'hegemonia del proletariat sobre els camperols. Però, atès que la burocràcia ha privat tant els obrers com els camperols dels seus drets polítics, la desigualtat de drets electorals entre ambdós havia perdut tot el seu contingut real. Des del punt de vista de la mecànica del règim bonapartista, la distribució dels districtes electorals manca absolutament d'importància. Si la burocràcia li hagués donat al camperol deu vegades més vots que a l'obrer, el resultat seria el mateix, perquè en última instància tots i cada un posseeixen un sol i únic dret: votar per Stalin.

A primera vista el vot secret pot semblar una vertadera concessió. Però, qui s'atreveria a oposar la seua pròpia candidatura a la llista oficial? Si mercès al “vot secret” s'elegís un opositor, immediatament després de les eleccions se'l proclamaria un enemic de classe. Per això el vot secret no pot provocar cap canvi real.

Tota la reforma no representa més que una mascarada bonapartista. La mateixa necessitat d'aqueixa mascarada constitueix un testimoni irrefutable de la creixent agudització de les relacions entre la burocràcia i les masses treballadores. Ni als obrers ni als camperols els calen les ficcions democràtiques. Mentre Stalin continue estrenyent amb les seues dues mans la gola de l'avantguarda proletària, totes les reformes constitucionals continuaran essent xarlatanisme bonapartista.

---

¹ “Democràcia soviètica”, *New Militant*, 30 de març de 1935.